

Warszawa, dnia 8 czerwca 2021 r.

Prokurator Prokuratury
Rejonowej Warszawa Śródmieście-Północ w
Warszawie
Krucza 38/42
00-512 Warszawa

Pokrzywdzony: Paweł Juszcyszyn

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

reprezentowany przez adwokata

prof. dr hab. Michała Romanowskiego
z Kancelarii M. Romanowski i Wspólnicy sp. k.,
ul. F. Klimczaka 1, Royal Wilanów, recepcja F,
02-797 Warszawa

ZAWIADOMIENIE O PODEJRZENIU POPEŁNIENIA PRZESTĘPSTWA

Działając w imieniu Pawła Juszcyszyna, na podstawie art. 303 k.p.k. i art. 304 § 1 k.p.k., **zawiadamiam** o podejrzeniu popełnienia przez **Małgorzatę Manowską**, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, pl. Krasińskich 2/4/6, 00-951 Warszawa:

czynu polegającego na odmowie opatrzenia uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z 4 lutego 2020 r. wydanej w sprawie o sygnaturze II DO 1/20 opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego („Uchwała”), informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego mimo wstrzymania skuteczności i wykonalności Uchwały na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie, I Wydział Cywilny z 10 maja 2021 r. (sygn. akt I Co 76/21) o zabezpieczeniu roszczenia Pawła Juszcyszyna przed wszczęciem postępowania, wraz ze wzmianką o wykonalności oraz nakazania Skarbowi Państwa – Sądowi Najwyższemu na czas trwania postępowaniem zainicjowanego pozwem złożonym przez Pokrzywdzonego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie wskazanej wyżej uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego, informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały

wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego („Postanowienie”), co stanowi naruszenie obowiązków Małgorzaty Manowskiej jako funkcjonariusza publicznego, tj. o popełnienie czynu zabronionego określonego w art. 231 § 1 k.k.

UZASADNIENIE

I. STAN FAKTYCZNY

1. Postanowieniem z 10 maja 2021 r., opatrzonym wzmianką o wykonalności, Sąd Okręgowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny udzielił Pawłowi Juszczyżynowi zabezpieczenia roszczenia przed wszczęciem postępowania poprzez zabezpieczenie roszczenia o ustalenie, że Uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego i roszczenia o zaniechanie naruszania dobrego imienia i godności wnioskodawcy przez nakazanie obowiązanemu (Skarb Państwa - Sąd Najwyższy) usunięcia Uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego oraz o zakazanie podawania Uchwały do publicznej wiadomości przez:

- 1) wstrzymanie skuteczności i wykonalności Uchwały na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego,
- 2) nakazać obowiązanemu (Skarb Państwa - Sąd Najwyższy), na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie Uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego informacją, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że Uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie treści Uchwały, czarną czcionką, nie mniejszą niż wielkość czcionki, której użyto do zapisania sentencji uchwały.

Dowód: Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 zaopatrzone we wzmiankę o wykonalności – Załącznik Nr 1

Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 zaopatrzone w klauzulę wykonalności z dnia 27 maja 2021 r. – Załącznik nr 2

2. W dniu 1 czerwca 2021 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego Małgorzata Manowska wydała oświadczenie związane z Postanowieniem, w którym poinformowała m.in., że „jako

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego nie mam prawa, legalnej możliwości, ani zamiaru ingerowania w treść orzeczeń Sądu Najwyższego opatrując pierwszą stronę ich treści jakimikolwiek informacjami lub dopiskami”.

Dowód: Oświadczenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Małgorzaty Manowskiej z dnia 1 czerwca 2021 r. – Załącznik nr 3

3. Wbrew powyższemu oświadczeniu, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego nie ma legalnej możliwości aby nie przestrzegać orzeczeń wydanych przez polski sąd powszechny. Oświadczenie rozpoczyna się od zdania *„W poszanowaniu prawa i orzeczeń sądów powszechnych uprzejmie informuję, że w dniu 10 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny wydał postanowienie sygn. akt I Co 76/21 w sprawie o udzielenie zabezpieczenia z wniosku Pawła Juszczyżyna z udziałem Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego.”* Oświadczenie świadczy jednak wyłącznie o braku poszanowania prawa i orzeczeń sądów powszechnych.
4. W oświadczeniu nie została wskazana jakakolwiek podstawa prawna, która uprawniałaby do odmowy respektowania orzeczenia sądu powszechnego. Każdy, w tym Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, ma prawny obowiązek respektowania orzeczeń sądowych. Obowiązek ten wynika chociażby z treści klauzuli wykonalności nadanej Postanowieniu, zgodnie z którą *„Dnia 27 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w zakresie punktu II co do obowiązanego Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego w Warszawie oraz poleca wszystkim organom, urządowi oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy”.*
5. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego stwierdza wprost, że nie ma *„zamiaru ingerowania w treść orzeczeń Sądu Najwyższego”*, a zatem z premedytacją ignoruje ciężący na niej obowiązek. Należy zauważyć, że istotą obowiązku nałożonego w Postanowieniu nie jest ingerencja w treść orzeczenia Sądu Najwyższego, lecz wstrzymanie skuteczności i wykonalności uchwały z dnia 4 lutego 2020 r. wydanej w sprawie II DO 1/20 i opatrzenie orzeczenia adnotacją na czas trwania postępowania sądowego. W wyniku wykonania obowiązku nałożonego w Postanowieniu treść orzeczenia Sądu Najwyższego nie ulegnie zmianie. Celem zamieszczenia adnotacji jest wyłącznie poinformowanie osoby, która chciałaby powołać się na uchwałę z dnia 4 lutego 2020 r., że jej skuteczność i wykonalność zostały wstrzymane. Jak zauważył Sąd Okręgowy w Olsztynie w uzasadnieniu Postanowienia, *„Jednocześnie samo wstrzymanie skuteczności Uchwały bez poinformowania opinii publicznej przez Obowiązanego o tym, iż toczy się postępowanie w*

przedmiocie ustalenia jej nieistnienia nie zabezpieczyłoby interesu Uprawnionego. Uchwała będąc nadal publikowaną na stronie Sądu Najwyższego, pomimo toczącego się postępowania, wywierałaby identyczny jak obecnie, mocno negatywny wpływ na sferę praw Uprawnionego, pogłębiając istniejące w chwili obecnej naruszenie jego dóbr osobistych”.

Dowód: Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 wraz z uzasadnieniem – Załącznik nr 4

6. Pomimo wiedzy Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Małgorzaty Manowskiej o udzielonym przez sąd powszechny zabezpieczeniu, które jest skuteczne i wykonalne z chwilą jego wydania zgodnie z art. 360 k.p.c. (o czym dodatkowo świadczy wzmianka o wykonalności zamieszczona na postanowieniu oraz klauzula wykonalności), Małgorzata Manowska ignoruje nakaz wynikający z Postanowienia i uchyla się od zamieszczenia informacji, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że Uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego.
7. Zgodnie z art. 14 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego kieruje pracami Sądu Najwyższego i reprezentuje Sąd Najwyższy na zewnątrz, dlatego to Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, czyli Małgorzata Manowska, jest odpowiedzialna za umieszczenie informacji, o której mowa w Postanowieniu.

II. ZNAMIONA CZYNU ZABRONIONEGO OPISANEGO W ART. 231 § 1 K.K.

8. Zgodnie z art. 231 § 1 k.k. „*Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3*”.
9. Podmiotem (sprawcą) opisanego przestępstwa może być wyłącznie funkcjonariusz publiczny. Pojęcie „*funkcjonariusza publicznego*” zostało zdefiniowane w art. 115 § 13 k.k., poprzez ustalenie zamkniętego katalogu funkcji, których sprawowanie kwalifikuje ich piastuna jako funkcjonariusza publicznego. Zgodnie z art. 115 § 13 pkt 3) k.k. funkcjonariuszem publicznym jest m. in. sędzia.
10. Czynność sprawcza polega, alternatywnie, na **przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków**.
11. **Przekroczenie uprawnień** obejmuje działania wykraczające poza granice wyznaczone przepisami prawa lub ich istotę. Funkcjonariusz publiczny działa w granicach uprawnień i obowiązków służbowych, gdy jest rzeczowo i miejscowo uprawniony do ingerencji w chronione prawem dobra podmiotu administrowanego.

12. **O niedopełnieniu obowiązków** można natomiast mówić, gdy funkcjonariusz publiczny nie podejmuje określonej czynności, mimo że jest obowiązany to uczynić albo czyni to w sposób wadliwy. Może to polegać zarówno na niewykonaniu konkretnej czynności, do której był obowiązany, bądź niewykonaniu ich należycie. **Źródło obowiązków, których niewypełnienie** stanowi warunek konieczny realizacji znamion omawianego przestępstwa, zależy od charakteru obowiązku i może mieć **charakter ogólny, szczególny lub indywidualny**¹. Można je scharakteryzować w następujący sposób:
- 1) obowiązki o ogólnym charakterze regulowane są najczęściej przez przepisy odnoszące się do wszystkich funkcjonariuszy lub poszczególnych ich kategorii;
 - 2) obowiązki szczególne są regulowane na ogół przepisami dotyczącymi określonej kategorii funkcjonariuszy publicznych, a więc dotyczącymi działalności poszczególnych rodzajów służb i w porównaniu z ogólnymi są bardziej konkretnie określone (np. ustawa o Policji);
 - 3) obowiązki indywidualne zawierają odpowiednie przepisy regulaminów, instrukcji, mogą nimi być również wydane przez uprawnione osoby polecenia służbowe wykonania określonych czynności.²
13. Warunkiem odpowiedzialności karnej opisanej w art. 231 § 1 k.k. jest także **działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego**. Przyjmuje się, że interesem publicznym są dobra ogółu, a nie wąskiej grupy osób, z kolei interesem prywatnym są dobra określonej osoby lub grupy osób. „Interesem” jest istniejące bądź przyszłe dobro materialne lub osobiste, związane z prawidłowym funkcjonowaniem życia zbiorowego.³
14. Przestępstwo opisane w art. 231 § 1 k.k. może być popełnione wyłącznie umyślnie – w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Typ nieumyślny penalizowany jest natomiast w art. 231 § 3 k.k.
15. Podsumowując, aby przypisać sprawcy odpowiedzialność za przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że:
- 1) sprawca jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k.;

¹ Tak też: A. Lach [w:] V. Konarska-Wrzošek (red.), *Kodeks karny. Komentarz, wyd. II*, Lex 2018, komentarz do art. 231.

² R.A. Stefański [w:] R.A. Stefański (red.), *Kodeks karny. Komentarz, Legalis 2020*, komentarz do art. 231, nb. III, 3.

³ R.A. Stefański [w:] R.A. Stefański (red.), *Kodeks karny. Komentarz. Art. 231 kk, Wyd. 5*, Warszawa 2020, nb. 7, legalis.pl za: wyr. SN z 13.3.1936 r., II K 2201/35, OSN 1936, Nr 10, poz. 365.

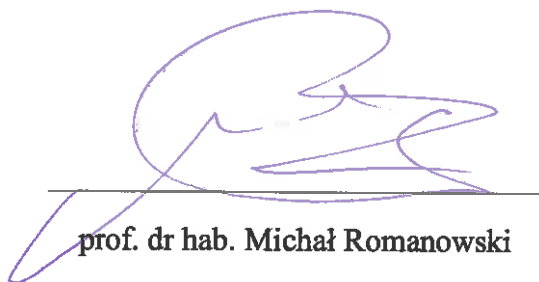

- 2) działanie sprawcy nie mieściło się w sferze przyznanych mu prawem kompetencji albo (alternatywnie), że sprawca nie wykonał lub niewłaściwie wykonał ciężący na nim obowiązek;
- 3) sprawca działał na szkodę interesu ogółu lub poszczególnych podmiotów;
- 4) sprawca działał umyślnie.

III. KWALIFIKACJA PRAWNA DZIAŁAŃ MAŁGORZATY MANOWSKIEJ

16. Jak wskazano powyżej, Sąd Okręgowy w Olsztynie Postanowieniem wstrzymał skuteczność i wykonalność Uchwały oraz nakazał umieszczenie adnotacji o wstrzymaniu skuteczności i wykonalności Uchwały. **Postanowienie jest opatrzone wzmianką o wykonalności w zakresie pkt I oraz klauzulą wykonalności w zakresie pkt II, która powoduje że Postanowienie jest tytułem egzekucyjnym.**
17. W konsekwencji, z Postanowienia wynika obowiązek działania polegający na opatrzeniu Uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego informacją, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że Uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego. Treść klauzuli wykonalności nie pozostawia żadnych wątpliwości, że obowiązek ten spoczywa na Pierwszym Prezesie Sądu Najwyższego.
18. Działania Małgorzaty Manowskiej, jako funkcjonariusza publicznego opisane polegające na niewywiązaniu się z obowiązku umieszczenia adnotacji na Uchwale wypełniły znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 231 § 1 k.k.
19. Działania te są działaniami umyślnymi, o czym świadczy treść oświadczenia. Małgorzata Manowska ma pełną świadomość treści Postanowienia oraz tego, że Postanowienie jest natychmiast wykonalne, nakłada obowiązek działania na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jako funkcjonariusza publicznego w celu jego wykonania i podlega egzekucji, a tym samym, umyślnie (świadomie) nie wykonała ciężących na niej obowiązków.
20. Biorąc pod uwagę odmowę wykonania Postanowienia przez Małgorzatę Manowską i działanie wbrew nakazom orzeczonym w Postanowieniu, a także wagę naruszenia i skutki, jakie naruszenie to pociąga za sobą działając na szkodę zarówno porządku publicznego w zakresie podważenia konieczności wykonywania orzeczeń sądowych, jak również szkodę interesu Pokrzywdzonego, działania Małgorzaty Manowskiej wypełniły znamiona czynu opisanego w art. 231 § 1 k.k.

21. Biorąc pod uwagę, że Małgorzata Manowska jest sędzią Izby Cywilnej Sądu Najwyższego i Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego, a także doktorem habilitowanym w zakresie postępowania cywilnego wykładającym postępowanie cywilne na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego w Warszawie, a zatem jest osobą w sposób szczególny odpowiedzialną za przestrzeganie prawa i orzeczeń sądowych, odmowa wykonania Postanowienia stanowi szczególnie rażący przypadek działania na szkodę interesu publicznego. W odbiorze społecznym działanie Małgorzaty Manowskiej może zostać bowiem odebrane jako przyzwolenie na niewykonywanie orzeczeń sądowych w innych sprawach, skoro nawet Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może pozwalać sobie na ostentacyjne lekceważenie i niewykonywanie wiążących orzeczeń sądowych. Czyn Małgorzaty Manowskiej jako Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest tym bardziej naganny i stanowi szczególnie rażące naruszenie obowiązków funkcjonariusza publicznego, że jest to pierwszy w historii Polski przypadek niezastosowania się przez osobę, która wykonuje czynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, do wiążącego orzeczenia sądowego.

prof. dr hab. Michał Romanowski

adwokat

Załączniki:

Załącznik Nr 1 – *Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 zaopatrzone we wzmiankę o wykonalności*

- Załącznik Nr 2-** *Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 zaopatrzone w klauzulę wykonalności z dnia 27 maja 2021 r.*
- Załącznik Nr 3-** *Oświadczenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Małgorzaty Manowskiej z dnia 1 czerwca 2021 r.*
- Załącznik Nr 4** *Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 wraz z uzasadnieniem*
- Załącznik Nr 5 –** *Odpis pełnomocnictwa dla adw. prof. Michała Romanowskiego*

Załącznik Nr 1

*Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie, I Wydział Cywilny z 10 maja 2021 r., sygn. akt I
Co 76/21 wraz ze wzmianką o wykonalności*

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie i Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący sędzia Juliusz Ciejek

sędziowie: Wojciech Waclaw

Przemysław Jagosz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r., w Olsztynie, na posiedzeniu niejawnym,
sprawy z wniosku uprawnionego Pawła Juszczyzyna
z udziałem obowiązanego Skarbu Państwa - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
Skarbu Państwa - Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego
o udzielenie zabezpieczenia
postanawia:

- I. **stwierdzić, że jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, której dotyczy wniosek w niniejszej sprawie jest Sąd Najwyższy w Warszawie,**
- II. **udzielić wnioskodawcy zabezpieczenia roszczenia o ustalenie, że uchwała z 4 lutego 2020 r., wydana w sprawie o sygnaturze II DO 1/20 nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego i roszczenia o zaniechanie naruszenia dobrego imienia i godności wnioskodawcy przez nakazanie obowiązanej usunięcia wskazanej uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego oraz o zakazanie podawania wskazanej uchwały do publicznej wiadomości przez:**
 - 1) **wstrzymanie skuteczności i wykonalności uchwały z 4 lutego 2020 r. wydanej sprawie o sygnaturze II DO 1/20 na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego,**
 - 2) **nakazać obowiązanej, na czas trwania postępowaniem zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie wskazanej wyżej uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego, informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie treści uchwały wskazanej pod sygnaturą II DO 1/20, czarną czcionką, nie mniejszą niż wielkość czcionki, której użyto do zapisania sentencji uchwały,**

III. w pozostałym zakresie wniosek oddalić,

IV. określić uprawnionemu termin 14 dni do wytoczenia powództwa wskazanego w pkt II pod rygorem upadku zabezpieczenia.

Juliusz Ciejek

Wojciech Waclaw

Przemysław Jagosz

Postanowienie jest wykonalne
w rozumieniu art. 743 § 2 kpc.

Data: 12 V 2024

Juliusz Ciejek
Sędzia
PRZEWODNICZĄCY
I WYDZIAŁ SĄDOWY
Sędzia Juliusz Ciejek
Sędzia Sąd Okręgowy w Olsztynie

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność świadczę

SEKRETARZ SĄDOWY
SĄDU OKRĘGOWEGO W OLSZTYNIE

Anna Koszyńska
Anna Koszyńska

Załącznik Nr 2

Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt I Co 76/21 zaopatrzone w klauzulę wykonalności z dnia 27 maja 2021 r.

Sygn. akt I Co 76/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący sędzia Juliusz Ciejek

sędziowie: Wojciech Waclaw

Przemysław Jagosz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r., w Olsztynie, na posiedzeniu niejawnym,
sprawy z wniosku uprawnionego Pawła Juszczyżyna

z udziałem obowiązane go Skarbu Państwa - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
Skarbu Państwa - Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego

o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

- I. stwierdzić, że jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, której dotyczy wniosek w niniejszej sprawie jest Sąd Najwyższy w Warszawie,**
- II. udzielić wnioskodawcy zabezpieczenia roszczenia o ustalenie, że uchwała z 4 lutego 2020 r., wydana w sprawie o sygnaturze II DO 1/20 nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego i roszczenia o zaniechanie naruszenia dobrego imienia i godności wnioskodawcy przez nakazanie obowiązanemu usunięcia wskazanej uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego oraz o zakazanie podawania wskazanej uchwały do publicznej wiadomości przez:
 - 1) wstrzymanie skuteczności i wykonalności uchwały z 4 lutego 2020 r. wydanej sprawie o sygnaturze II DO 1/20 na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego,**
 - 2) nakazać obowiązanemu, na czas trwania postępowaniem zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie wskazanej wyżej uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego, informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie treści uchwały wskazanej pod sygnaturą II DO 1/20, czarną czcionką, nie mniejszą niż wielkość czcionki, której użyto do zapisania sentencji uchwały,****

- III. w pozostałym zakresie wniosek oddalić,
IV. określić uprawnionemu termin 14 dni do wytoczenia powództwa wskazanego w pkt II pod rygorem upadku zabezpieczenia.

Juliusz Ciejek

Wojciech Waclaw

Przemysław Jagosz

Na oryginale własny podpis
Za zgodność świadczę
SEKRETARZ SĄDOWY
SĄDU OKRĘGOWEGO W OLSZTYNIE

Anna Kłosowska

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Dnia 27 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie
stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji
w zakresie punktu II

co do obowiązanego Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego w Warszawie
oraz poleca wszystkim organom, urządnom oraz
osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia
tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą
wezwane, udzieliły pomocy.

Tytuł wykonawczy wydano uprawnionemu Pawłowi Juszczyżynowi,
PESB [REDAKTED]

Orzeczenie podlega wykonaniu jako natychmiast wykonalne.

PRZEWODNICZĄCY
I WYDZIAŁU CYWILNEGO

Juliusz Ciejek
SĘDZIA SĄDU OKRĘGOWEGO W OLSZTYNIE

Załącznik Nr 3

Oświadczenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Małgorzaty Manowskiej z dnia 1 czerwca 2021 r.

SAŁD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego

Dr hab. Małgorzata Manowska

Warszawa, dnia 1 czerwca 2021 r.

PP I - 0131-1697/21

Oświadczenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego

W poszanowaniu prawa i orzeczeń sądów powszechnych uprzejmie informuję, że w dniu 10 maja 2021 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny wydał postanowienie sygn. akt I Co 76/21 w sprawie o udzielenie zabezpieczenia z wniosku Pawła Juszcyszyna z udziałem Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego.

W punkcie II.2) tego orzeczenia Sąd Okręgowy w Olsztynie postanowił:

„nakazać obowiązanemu, na czas trwania postępowaniem zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie wskazanej wyżej uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego, informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie treści uchwały wskazanej pod sygnaturą II DO 1/20, czarną czcionką, nie mniejszą niż wielkość czcionki, której użyto do zapisania sentencji uchwały”.

W związku z powyższym pragnę oświadczyć, że jako Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego nie mam prawa, legalnej możliwości, ani zamiaru ingerowania w treść orzeczeń Sądu Najwyższego opatrując pierwszą stronę ich treści jakimikolwiek informacjami lub dopiskami.

Załącznik Nr 4

*Postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie I Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2021 r., sygn.
akt I Co 76/21 wraz z uzasadnieniem*

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny
w składzie następującym: Przewodniczący sędzia Juliusz Ciejek
sędziowie: Wojciech Waclaw
Przemysław Jagosz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r., w Olsztynie, na posiedzeniu niejawnym,
sprawy z wniosku uprawnionego Pawła Juszcyszyna
z udziałem obowiązanego Skarbu Państwa - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Skarbu
Państwa - Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego
o udzielenie zabezpieczenia
postanawia:

- I. stwierdzić, że jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, której dotyczy wniosek w niniejszej sprawie jest Sąd Najwyższy w Warszawie,**
- II. udzielić wnioskodawcy zabezpieczenia roszczenia o ustalenie, że uchwała z 4 lutego 2020 r., wydana w sprawie o sygnaturze II DO 1/20 nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego i roszczenia o zaniechanie naruszenia dobrego imienia i godności wnioskodawcy przez nakazanie obowiązanemu usunięcia wskazanej uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego oraz o zakazanie podawania wskazanej uchwały do publicznej wiadomości przez:
 - 1) wstrzymanie skuteczności i wykonalności uchwały z 4 lutego 2020 r. wydanej sprawie o sygnaturze II DO 1/20 na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego,**
 - 2) nakazać obowiązanemu, na czas trwania postępowaniem zainicjowanego pozwem złożonym przez uprawnionego po uzyskaniu zabezpieczenia, opatrzenie wskazanej wyżej uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego, informacją, że skuteczność i wykonalność uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie, że opisana uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie treści uchwały wskazanej pod sygnaturą****

- II DO 1/20, czarną czcionką, nie mniejszą niż wielkość czcionki, której użyto do zapisania sentencji uchwały,
- III. w pozostałym zakresie wniosek oddalić,
- IV. określić uprawnionemu termin 14 dni do wytoczenia powództwa wskazanego w pkt II pod rygorem upadku zabezpieczenia.

Juliusz Ciejek

Wojciech Waclaw

Przemysław Jagosz

Sygn. akt I Co 76/21

Na oryginale właściwy podpis
za zgodność świadczę

SEKRETARZ SĄDOWY
SĄDU OKRĘGOWEGO W OLSZTYNIE

Anna Kozłowska

Uzasadnienie.

Wnioskodawca Paweł Juszczyzyn we wniosku skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego i Skarbowi Państwa - Prezesowi Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, w trybie przedprocesowym domagał się na podstawie art. 730¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 755 § 1 pkt 1) k.p.c.:

zabezpieczenia:

- 1) roszczenia o ustalenie, że uchwała z dnia 4 lutego 2020 r. o sygn. akt II DO 1/20, podjęta przez organ w składzie: SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący), SSN Adam Tomczyński (sprawozdawca), ławnik SN Jacek Leśniewski, w przedmiocie zawieszenia sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie Pawła Juszczyzyna w czynnościach służbowych oraz obniżenia o 40% wynagrodzenia sędziego Pawła Juszczyzyna na czas trwania zawieszenia („Uchwała”), nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego,
- 2) roszczenia o zaniechanie naruszania dobrego imienia i godności Pawła Juszczyzyna i w tym celu nakazanie Obowiązanemu usunięcia Uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego (www.sn.pl), gdzie została opublikowana w zakładce „Baza Orzeczeń”, pod adresem:

https://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza_orzeczen.aspx?Sygnatura=II%20DO%20

1/20, z opisem „uchwała SN z dnia 4 lutego 2020 r”, oraz zakazanie Obowiązanemu podawania Uchwały do publicznej wiadomości w przyszłości, a w szczególności na stronie Sądu Najwyższego, w tym w urzędowym zbiorze orzeczeń Sądu Najwyższego,

poprzez:

- 1) wstrzymanie skuteczności i wykonalności Uchwały na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez Uprawnionego po uzyskaniu niniejszego zabezpieczenia, oraz
- 2) nakazanie Obowiązanemu, na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez Uprawnionego po uzyskaniu niniejszego zabezpieczenia, opatrzenia Uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego pod adresem: https://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza_orzeczen.aspx?Sygnatura=II%20DO%201/20, informacją, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie nieistnienia Uchwały, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie odpisu Uchwały zamieszczonego pod wyżej wskazanym adresem elektronicznym, czarną czcionką o wielkości nie mniejszej niż wielkość czcionki, która została użyta do zapisania sentencji Uchwały;

W uzasadnieniu wniosku wskazał, że w dniu 4 lutego 2020 r., po rozpoznaniu zażalenia z dnia 30 grudnia 2019 r. organ składający się z trzech „sędziów” tzw. Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, tj. osób powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw („Nowa KRS”) wydał Uchwałę, którą zmienił Uchwałę z dnia 23 grudnia 2019 r. w ten sposób, że zawiesił sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie Pawła Juszczyzyna w czynnościach służbowych i obniżył mu wynagrodzenie o 40%. Fakt wydania Uchwały komentowały wszystkie największe media w Polsce. Przed Sądem Najwyższym dziennikarze oczekiwali na wynik postępowania, zaś niezwłocznie po ogłoszeniu Uchwały, wszystkie media uznawane za najbardziej poczytne, z największą oglądalnością oraz o największych zasięgach podały informację o treści wydanej Uchwały, wraz z jej sygnaturą. Jednocześnie, Uchwała została opublikowana na stronie internetowej Sądu Najwyższego, w zakładce „Baza Orzeczeń” z opisem „uchwała SN z dnia 4 lutego 2020 r.”, gdzie jest dostępna do chwili obecnej. Sąd Najwyższy uznał zatem Uchwałę za pochodzącą od Sądu Najwyższego i umożliwił każdej dowolnej osobie zapoznanie się z jej treścią. W związku z wydaniem Uchwały, Uprawnionemu uniemożliwiono wykonywanie czynności służbowych. Pomimo systematycznego zgłaszania przez Uprawnionego Prezesowi

Sądu Rejonowego w Olsztynie gotowości do podjęcia czynności służbowych jako sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie, w tym do orzekania w I Wydziale Cywilnym tego Sądu, Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie odmawiał wydania stosownych zarządzeń umożliwiających Uprawnionemu przystąpienie do pracy i wykonywanie obowiązków służbowych. W związku z brakiem możliwości wykonywania czynności służbowych, w dniu 12 marca 2021 r. Uprawniony złożył wniosek o zabezpieczenie roszczeń Uprawnionego o: ustalenie, że Uprawnionemu przysługują wszystkie prawa i obowiązki służbowe wynikające z powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie oraz o nakazanie Sądowi Rejonowemu w Olsztynie dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Uprawnionemu z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego. Podstawą wniosku było przyjęcie, iż odmowa dopuszczenia do wykonywania czynności służbowych jest nieuzasadniona i bezprawna jako wynikająca wyłącznie nieistniejącego orzeczenia, tj. Uchwały wydanej przez osoby powołane przez Nową KRS. Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w powiększonym składzie trzech sędziów, uwzględnił wniosek Uprawnionego, o którym mowa wyżej, nakazując Sądowi Rejonowemu w Olsztynie dopuszczenie Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Uprawnionemu z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie. Jednocześnie, pomimo wydania Postanowienia z 14 kwietnia 2021 r. Uprawniony nadal nie został dopuszczony do wykonywania czynności służbowych. Jak poinformował Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie Maciej Nawacki, na konferencji zorganizowanej w dniu 19 kwietnia 2021 r. „postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy ingeruje w treść uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego”. Jednocześnie zapowiedział, że sędzia Paweł Juszczyzyn „Wróci do orzekania, kiedy będzie wstrzymana, uchylona uchwała Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.” Opublikowanie Uchwały na stronie Sądu Najwyższego oraz utrzymywanie tej publikacji, pomimo zakwestionowania Izby Dyscyplinarnej przez połączoną uchwałę trzech izb Sądu Najwyższego i orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi działanie w sposób istotny i rażący naruszający dobre imię i godność Uprawnionego. Zamieszczenie bowiem Uchwały na oficjalnej Stronie Sądu Najwyższego, w zakładce „Baza Orzeczeń” stanowi wyraźne przyzwolenie i aprobatę dla traktowania Uchwały jako pochodzącej od Sądu Najwyższego oraz jako wywołującej skutki prawne w niej określone, w tym jako stanowiącą podstawę zawieszenia sędziego Pawła Juszczyzyna w czynnościach

służbowych, podczas gdy faktycznie nie ma ku temu żadnych podstaw, czego Obowiązany reprezentowany przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego ma pełną świadomość. W efekcie, stan naruszenia dóbr osobistych Uprawnionego, jest stanem ciągłym, któremu zapobiec może jedynie wyegzekwowanie na Obowiązanym określonych działań, takich jak usunięcie Uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego, do którego zmierzać będzie roszczenie Uprawnionego o ochronę dóbr osobistych. Mając jednocześnie na względzie dotkliwe dla Uprawnionego skutki powszechnego dostępu do treści Uchwały, trwające już od ponad roku, a w szczególności fakt, iż popieranie i aprobata przez Sąd Najwyższy Uchwały w oczywisty sposób wywiera wpływ na inne podmioty, kształtując negatywny stosunek do Uprawnionego, konieczne i uzasadnione jest zabezpieczenie roszczeń Uprawnionego w sposób wskazany w niniejszym wniosku.

Sąd ustalił, co następuje:

Od września 2019 r. sędzia Sądu Rejonowego w Olsztynie Paweł Juszczyżyn rozpoczął pracę na delegacji w Sądzie Okręgowym w Olsztynie w Wydziale IX Cywilnym Odwoławczym. W dniu 25 listopada 2019 r. w trybie pilnym został odwołany z delegacji przez Ministra Sprawiedliwości. Zarządzeniem z dnia 29 listopada 2019 roku Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie na podstawie art. 130 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (p.u.s.p.) zarządził natychmiastową przerwę w wykonywaniu czynności służbowych wobec sędziego Pawła Juszczyżyna na okres od 29 listopada 2019 roku do 29 grudnia 2019 roku, do czasu wydania uchwały przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu tej decyzji Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie wskazał na fakt przedstawienia sędziemu Pawłowi Juszczyżynowi postanowieniem z dnia 28 listopada 2019 roku zarzutów dyscyplinarnych, w postępowaniu, prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. W ocenie prezesa, ze względu na ich rodzaj, w tym fakt, iż jeden z zarzuconych deliktów dyscyplinarnych wyczerpuje jednocześnie znamiona przestępstwa ściganego z urzędu, powaga sądu oraz istotny interes służby wymagają, zgodnie z treścią art. 130 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, natychmiastowego zarządzenia przerwy w wykonywaniu wszystkich czynności służbowych sędziego, w tym także w organach sądów. Podstawą wydanego zarządzenia było więc przedstawienie sędziemu Pawłowi Juszczyżynowi w toku prowadzonego postępowania dyscyplinarnego zarzutów dyscyplinarnych z art. 107 § 1 p.u.s.p., polegających na tym, że:

1. w dniu 20 listopada 2019 r. w Olsztynie przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że jako funkcjonariusz publiczny, to jest sędzia zasiadający w składzie Sądu Okręgowego w Olsztynie, będący przewodniczącym i sprawozdawcą, podczas rozpoznawania apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z dnia 7 czerwca 2019 r., w sprawie o sygn. akt I C 517/19, w składzie którego jako przewodniczący i sprawozdawca zasiadał sędzia, co do którego wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego został przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z 9 stycznia 2019 r., doprowadził do wydania bez podstawy prawnej postanowienia, którym nakazano Szefowi Kancelarii Sejmu Agnieszce Kaczmarskiej, przedstawienie oryginałów lub urzędowo poświadczonych odpisów dokumentów w postaci złożonych w Kancelarii Sejmu w związku z obwieszczeniem Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 4 stycznia 2018 r. o rozpoczęciu procedury zgłaszania kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa wybieranych spośród sędziów (M.P. poz. 10) zgłoszeń oraz wykazów obywateli i wykazów sędziów popierających kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa, o których mowa w art. 11a i art. 11b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, następnie wybranych do Krajowej Rady Sądownictwa na mocy uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. poz. 276) oraz oświadczeń obywateli lub sędziów o wycofaniu poparcia dla tych kandydatów i przesłanie tych dokumentów do Sądu Okręgowego w Olsztynie celem dołączenia ich do akt sprawy - w terminie tygodniowym od doręczenia Kancelarii Sejmu odpisu niniejszego postanowienia - pod rygorem skazania na grzywnę w przypadku nieuzasadnionej odmowy przedstawienia wszystkich wskazanych dokumentów”, przyznając sobie kompetencję do oceny prawidłowości, w tym legalności, wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa, a przez to przyznając sobie kompetencję do oceny prawidłowości, w tym legalności, wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prerogatywy powoływania sędziów, działając na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości, czym uchybił godności urzędu;

2) w dniu 26 listopada 2019 r. w Olsztynie przedstawił przedstawicielom mediów twierdzenia i oceny związane z pełnionym Urzędem, a dotyczące delegowania do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Olsztynie i odwołania z delegowania, które zostały następnie opublikowane, wbrew normie z art. 89 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych,

3) w dniu 28 marca 2019 r. w Olsztynie, jako sędzia sprawozdawca w sprawie o sygn. akt II K1069/17 przeciwko Piotrowi Kochan-Rogoż i innym, zawisłej w Sądzie Rejonowym w Olsztynie w II Wydziale Karnym, złożył w trybie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. żądanie wyłączenia od udziału w sprawie, w którym podał nieprawdę co do istnienia okoliczności mogących wywołać

uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności, poprzez powołanie się na wieloletnią osobistą znajomość z Justyną Kochan-Rogoż, starszą sekretarz sądową, będącą żoną oskarżonego, w tym na darzenie się wzajemnym zaufaniem, powierzanie sobie problemów z życia rodzinnego, także tych dotyczących wskazanego postępowania, a także wzajemną pomoc, podczas gdy z Justyną Kochan-Rogoż łączyła go jedynie relacja służbowa, czym uchybił godności urzędu;

4) w dniu 27 kwietnia 2019 r. w Olsztynie, jako sędzia sprawozdawca w sprawie o sygn. akt II K 1069/17 przeciwko Piotrowi Kochan-Rogoż i innym, zawisłej w Sądzie Rejonowym w Olsztynie w II Wydziale Karnym, złożył w trybie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. żądanie wyłączenia od udziału w sprawie, w którym podał nieprawdę co do istnienia okoliczności mogących wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności, poprzez powołanie się na wieloletnią osobistą znajomość z Justyną Kochan-Rogoż, starszą sekretarz sądową, będącą żoną oskarżonego, w tym na pogłębiony i nacechowany emocjami charakter znajomości, podczas, gdy z Justyną Kochan-Rogoż łączyła go jedynie relacja służbowa, jak też poprzez powołanie się na rozmowy z Justyną Kochan-Rogoż o wskazanej sprawie, podczas, gdy takie rozmowy nie były prowadzone, czym uchybił godności urzędu.

Uchwałą z dnia 23 grudnia 2019 r. w sprawie I DSS 1/19 Sąd Najwyższy w sprawie I DSS 1/19 po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Dyscyplinarnej na podstawie art. 130 § 3 i art. 131 § 1 p.u.s.p. uchylił zarządzenie Prezesa Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 listopada 2019 r. o przerwie w wykonywaniu czynności służbowych przez sędziego Pawła Juszczyzyna.

W motywach rozstrzygnięcia wskazano, że próba uzyskania informacji w przedmiocie wykazu obywateli i sędziów popierających kandydatów na członków KRS była nieuprawniona. Podkreślono jednak, że wydanie niezasadnego orzeczenia do czego prowadziła się istota zarzutu, nie stanowi uchybienia godności urzędu. Podniesiono, że pomimo, iż rzecznik dyscyplinarny zarzucił sędziemu przekroczenie uprawnień, to w żaden sposób uprawnień tych nie zidentyfikował, choćby przez wskazanie normy je statuującej. Wskazano, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że jeżeli doszło do naruszenia obowiązków sędziego określonych przepisami prawa, to wówczas przewinienie służbowe przybiera postać obrazy przepisów prawa, która musi być oczywista i rażąca. Tymczasem pomimo przypisywania sędziemu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. prokurator nie podjął działań zmierzających do uzyskania zezwolenia na ściganie i brak jest danych co do podjęcia decyzji w przedmiocie wszczęcia śledztwa w tej sprawie. Oceniono, że jak dotąd materiał zgromadzony przez rzecznika nie wskazuje na istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa o którym mowa w art. 303 k.p.k. i jak dotąd nie ma żadnych dowodów na poparcie tezy o przyznaniu sobie przez sędziego kompetencji do oceny

prawidłowości, w tym legalności, wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa, a przez to przyznaniu sobie kompetencji do oceny prawidłowości, w tym legalności, wykonywania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prerogatywy powoływania sędziów, a w rezultacie o działaniu na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Wskazano, że działanie sędziego było działaniem jednostkowym, nie pozwalającym przyjąć, że czyn sędziego w sposób istotny godzi w powagę sądu lub interesy służby. W rezultacie wskazano, że wydanie przez sędziego postanowienia z 20 listopada 2019 r., nie doprowadziło do przyjęcia, że zachodzi konieczność zawieszenia sędziego Pawła Juszczyzyna w obowiązkach służbowych.

W dniu 4 lutego 2020 r., po rozpoznaniu zażalenia zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 grudnia 2019 r. Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej w składzie osób powołanych na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych wydał Uchwałę, którą zmienił Uchwałę z dnia 23 grudnia 2019 r. w ten sposób, że zawiesił sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie Pawła Juszczyzyna w czynnościach służbowych i obniżył mu wynagrodzenie o 40%.

W motywach rozstrzygnięcia wskazano, że sędzia Paweł Juszczyzyn występując z wnioskiem o udostępnienie dokumentów, naruszył zasadę kontrydiktoryjności procesu i doprowadził do wstrzymania rozpoznania sprawy, co naruszyło interes stron zainteresowanych możliwie najszybszym rozpoznaniem sprawy. Uczynił to bez podstawy prawnej. Aczkolwiek sąd nie był w stanie odnieść się do pobudek sędziego, gdyż ten nie złożył wyjaśnień, to jednak te sąd wyinterpretował ze spotkania sędziego z mediami w dniu 26 listopada 2019 r., które w ocenie sądu miało prowokacyjny charakter, obliczony na uzyskanie rozgłosu i skupienie na sobie zainteresowania opinii publicznej, co świadczy o tym, „... że cele podejmowanych przez sędziego czynności były inne od tego co bezpośrednio wynika z treści wydanego postanowienia.” Teatralizacja postępowania sądowego, która naruszyła wizerunek wymiaru sprawiedliwości i pogłębiła niepewność prawną skutkowałą koniecznością zawieszenia sędziego w czynnościach. W ocenie sądu, sędzia nie tylko złamał artykuł 248 k.p.c. ale i dopuścił się złamania przepisów konstytucyjnych, podważając porządek prawny i wydając postanowienie poza uprawnieniami przyznanymi mu przez prawo. W szczególności dotyczy to przepisów konstytucyjnych odnoszących się do

- zakresu prerogatywy prezydenckiej (art. 144 ust. 3 pkt 17 w związku z art. 4 ust. 2 Konstytucji);
- przekroczenia granic prawa poza zakres kompetencji w ramach

sprawowania wymiaru sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji);

- traktowanie prezydenta RP jak organu administracji w odniesieniu do jego aktów władczych opartych na prerogatywach (art. 179 w związku z art. 10 ust. 2 Konstytucji).

Naruszył tym samym istotne interesy służby rozumianej jako działanie dla państwa i dla obywateli czym naruszył powagę sądu poprzez wydanie orzeczenia wyraźnie sprzecznego z przepisami prawa. Doniosłość naruszenia, wyjątkowo zły przykład dla innych sędziów, podważanie kompetencji głowy państwa, bezprawność - zgłoszonego żądania oraz groźba chaosu w przypadku zaakceptowania praktyki wchodzenia przez każdego sędziego w prerogatywy Prezydenta w pełni uzasadniają konieczność zawieszenia sędziego i obniżenia wynagrodzenia o 40%. Zarzucane przewinienia mają jednak tak poważny charakter, że wykonywanie zadań służby sędziowskiej przez obwinionego, podważającego imponderabilia związane z prerogatywami Prezydenta, byłoby sprzeczne z interesami wymiary sprawiedliwości.

Fakt wydania uchwały komentowały wszystkie największe media w Polsce. Przed Sądem Najwyższym dziennikarze oczekiwali na wynik postępowania, zaś niezwłocznie po ogłoszeniu uchwały, wszystkie media uznawane za najbardziej poczytne, z największą oglądalnością oraz o największych zasięgach podały informację o treści wydanej uchwały, wraz z jej sygnaturą. Jednocześnie, uchwała została opublikowana na stronie internetowej Sądu Najwyższego, w zakładce „Baza Orzeczeń” z opisem „uchwała SN z dnia 4 lutego 2020 r.”, gdzie jest dostępna do chwili obecnej. Sąd Najwyższy uznał zatem uchwałę za pochodzącą od Sądu Najwyższego i umożliwił każdej dowolnej osobie zapoznanie się z jej treścią.

W związku z wydaniem uchwały, Uprawnionemu uniemożliwiono wykonywanie czynności służbowych. Pomimo systematycznego zgłaszania przez Uprawnionego Prezesowi Sądu Rejonowego w Olsztynie gotowości do podjęcia czynności służbowych jako sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie, w tym do orzekania w I Wydziale Cywilnym tego Sądu, Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie odmawiał wydania stosownych zarządzeń umożliwiających Uprawnionemu przystąpienie do pracy i wykonywanie obowiązków służbowych.

W związku z brakiem możliwości wykonywania czynności służbowych, w dniu 12 marca 2021 r. Uprawniony złożył wniosek o zabezpieczenie roszczeń o: ustalenie, że Uprawnionemu przysługują wszystkie prawa i obowiązki służbowe wynikające z powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie oraz o nakazanie Sądowi

Rejonowemu w Olsztynie dopuszczenia Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Uprawnionemu z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego. Podstawą wniosku było przyjęcie, iż odmowa dopuszczenia do wykonywania czynności służbowych jest nieuzasadniona i bezprawna, jako wynikająca wyłącznie z nieistniejącego orzeczenia, tj. uchwały wydanej przez osoby powołane przez Nową KRS. Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w powiększonym składzie trzech sędziów, uwzględnił wniosek Uprawnionego, o którym mowa wyżej, nakazując Sądowi Rejonowemu w Olsztynie dopuszczenie Uprawnionego do wykonywania wszystkich praw i obowiązków służbowych przysługujących Uprawnionemu z tytułu pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Olsztynie. Jednocześnie, pomimo wydania Postanowienia z 14 kwietnia 2021 r. Uprawniony nadal nie został dopuszczony do wykonywania czynności służbowych. Jak poinformował Prezes Sądu Rejonowego w Olsztynie Maciej Nawacki, na konferencji zorganizowanej w dniu 19 kwietnia 2021 r. „postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy ingeruje w treść uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego”. Jednocześnie zapowiedział, że sędzia Paweł Juszczyzyn „Wróci do orzekania, kiedy będzie wstrzymana, uchylona uchwała Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego”.

(dowód: postanowienie k. 56-61, uchwała k. 65-89, zażalenie k. 91-96, uchwała k. 98-117, publikacje k. 119-124, 126-131, 133-145, 147-155, wydruk z bazy orzeczeń k. 157, wnioski k. 159-161, odpowiedzi k. 164-165, wniosek o zabezpieczenie k. 167-198, postanowienie k. 201-203, znane z urzędu)

Sąd zważył co następuje:

Wniosek uprawnionego jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Dla rozstrzygnięcia o żądaniu wniosku konieczna była analiza sprawy w wielu płaszczyznach. Mianowicie, ocenie poddano legitymację czynną powoda i jego interes prawny, legitymację bierną pozwanego, dopuszczalność orzekania przez sąd powszechny w

sprawie w której prawomocnie wypowiedział się Sąd Najwyższy, a wreszcie dokonano oceny formalno-prawnej i materialno-prawnej uchwały z 4 lutego 2020 r., jej skutków dla powoda i dopuszczalności oraz celowości wnioskowanych zabezpieczeń przez pryzmat powództwa, które Uprawniony zamierza wytoczyć.

Powyższa analiza doprowadziła do stwierdzenia, że wnioskodawca uprawdopodobnił swoje roszczenie i interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia w wyniku następujących konkluzji, które zostaną szczegółowo omówione w dalszej części rozważań:

1) uchwała z 4 lutego 2020 r. dotyczy podstawowych sfer prawnie chronionych, takich jak dobre imię, godność i prawo do sądu Uprawnionego. Ma on prawo poszukiwać ich ochrony na drodze procesu cywilnego w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Fakt, że wykonuje zawód sędziego nie ogranicza jego uprawnień w tym względzie. Posiada przeto legitymację czynną w tym postępowaniu,

2) decyzja wydana została przez Sąd Najwyższy - Izbę Dyscyplinarną, tak więc biernie legitymowanym w sprawie jest Skarb Państwa, którego jednostką organizacyjną jest Sąd Najwyższy. Nawet organizacyjna samodzielność Izby Dyscyplinarnej nie tworzy z niej odrębnej jednostki organizacyjnej w rozumieniu procedury cywilnej, nie uzasadnia wskazania ich jako takie, co podlega korekcie z urzędu,

3) Rzeczypospolita Polska nie działa w próżni traktatowej. Przyjęte w traktacie akcesyjnym z 16 kwietnia 2003 r. zobowiązania nakładają na wszystkie organy państwa, w tym na sądy obowiązek respektowania prawa unijnego, któremu przyznano prymat nad prawem krajowym. Wspólnota stanowi nowy porządek prawnomiędzynarodowy, na rzecz którego państwa członkowskie ograniczyły w określonym zakresie swoje suwerenne prawa. Podmiotami tego porządku prawnego są zarówno państwa członkowskie, jak i ich obywatele (wyrok ETS z 5 marca 1963 w sprawie Van Gend en Loos). Gdy naruszenie prawa wspólnotowego wynika z orzeczenia sądu orzekającego w ostatniej instancji, a dotyczy istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, państwa członkowskie są zobowiązane do naprawienia szkody, a właściwy rzeczowo sąd krajowy powinien zbadać czy naruszenie ma oczywisty charakter (wyrok ETS z 30 września 2003 r. w sprawie Gerhard Kobler przeciwko Austrii). Pełna skuteczność prawa wspólnotowego wymaga, aby w przypadku sądowego sporu o istnienie prawa podmiotowego chronionego przez prawo wspólnotowe istniała możliwość wydania zabezpieczenia tymczasowego (wyrok ETS z 19 czerwca 1990 r., w sprawie Factortame Ltd). Tak więc, pomimo, że uchwała pochodzi od Sądu Najwyższego, sąd powszechny będzie uprawniony w procesie o ochronę dóbr osobistych ocenić roszczenie wnioskodawcy,

4) istnieje bardzo wysokie prawdopodobieństwo, że uchwała dotknięta jest wadą formalną, albowiem mogła zostać podjęta wbrew przepisom, które regulowały tę materię. Redakcja art. 130 § 2 i art. 131 § 4 p.u.s.p. dawała rzecznikowi dyscyplinarnemu prawo do wniesienia zażalenia na uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie w wykonywaniu czynności wyłącznie sędziego, który pełnił funkcję prezesa. Sędzia Paweł Juszczyński takiej funkcji nie pełnił.

Dodatkowo, zastosowany bardzo surowy środek za zobowiązanie do okazania dokumentów, bez odniesienia się do potencjalnego stopnia zawinienia Uprawnionego. Natomiast przypisanie sędziemu motywów działania, których Sąd Najwyższy w II Instancji sam się domyślił, wskazując jednak, że nie zostały one wyjaśnione, ale za to doprowadziły do złamania konstytucji, wykracza rażąco poza dopuszczalny zakres wnioskowania.

W powszechnej praktyce rozumienia logiki formalnej, wbrew motywom uzasadnienia uchwały, nie mieści się również to, że niezwłoczno odsunięcie sędziego od orzekania, przyczyni się do szybszego rozpoznania sprawy.

5) opublikowanie uchwały na stronie Sądu Najwyższego oraz utrzymywanie tej publikacji, w zaistniałej sytuacji rażąco może naruszać dobra osobiste powoda, a wspomniane wyżej okoliczności uzasadniają, co do zasady, udzielenie zabezpieczenia. Już tylko te okoliczności przemawiają za uwzględnieniem wniosku. Natomiast podnoszone przez wnioskodawcę kwestie dotyczące statusu Izby Dyscyplinarnej staną się przedmiotem analizy i oceny przy ewentualnym merytorycznym rozpoznaniu sprawy.

Legitymacja czynna powoda, uprawdopodobnienie roszczenia i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia.

Uchwała z 4 lutego 2020 r. dotyka podstawowych sfer prawnie chronionych, takich jak dobre imię, godność i prawo do sądu Uprawnionego. Ma on prawo poszukiwać ich ochrony na drodze procesu cywilnego w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Fakt, że wykonuje zawód sędziego nie ogranicza jego uprawnień w tym względzie. Posiada przeto legitymację czynną w tym postępowaniu.

Jak słusznie podnosi pełnomocnik wnioskodawcy ochrona dóbr osobistych traktowana jest jako fundament praw człowieka w prawie międzynarodowym. Świadczą o tym przykładowo:

1) art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, zgodnie z którym „Nie wolno ingerować samowolnie w czyjekolwiek życie prywatne, rodzinne, domowe, ani w jego korespondencję, ani też uwłaczać jego honorowi lub dobremu imieniu. Każdy człowiek ma

prawo do ochrony prawnej przeciwko takiej ingerencji lub uwłaczaniu",

2) art. 17 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, stosownie do którego „Nikt nie może być narażony na samowolną lub bezprawną ingerencję w jego życie prywatne, rodzinne, dom czy korespondencję, ani też na bezprawne zamachy na jego cześć i **dobre imię**. Każdy ma prawo do ochrony prawnej przed tego rodzaju ingerencjami i zamachami",

3) art. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej stanowi, że godność człowieka jest nienaruszalna. Musi być szanowana i chroniona.

Traktat lizboński podpisany 13 grudnia 2007 roku nadaje moc prawną Karcie. Karta praw podstawowych zaczęła obowiązywać po tym, jak wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej ratyfikowały traktat lizboński. Rządy Wielkiej Brytanii, Polski i Czech ograniczyły dla swoich obywateli ochronę prawną Karty praw podstawowych poprzez przyjęcie dodatkowego protokołu, będącego częścią traktatu lizbońskiego. Zgodnie z treścią protokołu Karta nie rozszerza zdolności Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani żadnego sądu lub trybunału Polski lub Zjednoczonego Królestwa do uznania, że przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, praktyki lub działania administracyjne Polski lub Zjednoczonego Królestwa są niezgodne z podstawowymi prawami, wolnościami i zasadami, które są w niej potwierdzone. W szczególności i w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości nic, co zawarte jest w tytule IV Karty nie tworzy praw, które mogą być dochodzone na drodze sądowej, mających zastosowanie do Polski lub Zjednoczonego Królestwa, z wyjątkiem przypadków gdy Polska lub Zjednoczone Królestwo przewidziały takie prawa w swoim prawie krajowym. Jeżeli dane postanowienie Karty odnosi się do ustawodawstw i praktyk krajowych, ma ono zastosowanie do Polski lub Zjednoczonego Królestwa wyłącznie w zakresie, w jakim prawa i zasady zawarte w tym postanowieniu są uznane przez ustawodawstwo lub praktyki Polski lub Zjednoczonego Królestwa. Tak więc, aby można było poszukiwać ochrony sądowej na jej gruncie konieczne jest, aby dobro chronione podlegało ochronie również na gruncie prawa krajowego. Jak podkreślono jednak w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2019 r. w sprawie C 619/18, celem Traktatu Lizbońskiego nie było zwolnienie Rzeczypospolitej Polskiej z obowiązku poszanowania postanowień Karty.

Na gruncie prawa polskiego ochrona dóbr osobistych, w tym ochrona godności, czci i dobrego imienia jest zagwarantowana w Konstytucji RP. Art. 30 Konstytucji RP wprowadza zasadę przyrodzonej godności, stanowiąc że „Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka

stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych", natomiast w art. 47 Konstytucji RP zagwarantowano prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym.

Konstytucyjne gwarancje znajdują odzwierciedlenie w art 23 k. o., na podstawie którego godność oraz dobre imię to dobra osobiste, pozostające pod ochroną prawa cywilnego.

Godność człowieka jako dobro osobiste stanowi wewnętrzny aspekt czci, rozumiany jako poczucie własnej wartości jako człowieka i oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Cześć, dobre imię i dobra sława człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że naruszenie godności (czci) może więc nastąpić zarówno przez pomówienie o ujemne postępowanie w życiu osobistym i rodzinnym, jak też przez zarzucenie niewłaściwego postępowania w życiu zawodowym naruszające dobre imię danej osoby mogące narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu lub innej działalności.

Naruszenie dobrego imienia (które ma ścisły związek także z dobrem osobistym w postaci godności człowieka) polega na pomawianiu człowieka o takie postępowania lub właściwości, które mogą go poniżyć w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania danego stanowiska bądź wykonywania zawodu. Co niezwykle istotne dla niniejszej sprawy w orzecznictwie wskazuje się, że wyraźne i poważne naruszenie przepisów dotyczących postępowania dyscyplinarnego, może być uważane za naruszenie dóbr osobistych pracownika (jego dobrego imienia).

Rozstrzygając czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a także ustalając istotę dobra osobistego należy posługiwać się kryterium obiektywnym, odwołującym się do przyjętych w społeczeństwie ocen. Zdaniem Z. Radwańskiego dobra osobiste odnoszą się do „uznanych przez system prawny wartości (tj. wysoko cenionych stanów rzeczy) obejmujących fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność oraz godność i pozycję w społeczeństwie, co stanowi przesłankę samorealizacji osoby ludzkiej”.

Z powyższej analizy można wyprowadzić jednoznaczny wniosek, że jednym z kluczowych elementów składających się na godność oraz dobre imię każdego człowieka jest to, w jaki sposób jest on postrzegany w zakresie wykonywania ciążących na nim obowiązków publicznych oraz zawodowych. To w jaki sposób dana osoba (tu: pracownik) jest postrzegana w zakresie wykonywania ciążących na nim obowiązków publicznych oraz zawodowych, jest szczególnie istotna w przypadku zawodów zaufania publicznego, a zwłaszcza zawodu

sędziego, który pełni swoistego rodzaju misję społeczną poprzez działanie w imieniu dobra ogółu, w interesie publicznym. Równocześnie od osób sprawujących funkcję sędziego wymaga się specjalnych standardów etycznych oraz moralnych. Sędzia jest gwarantem trójpodziału władzy stanowiącego fundament demokratycznego państwa prawa. Władza sądownicza chroni społeczeństwo przed nadużyciami władzy wykonawczej, stoi na straży rządów prawa, które mają bezwzględny prymat nad rządami ludzi.

Opublikowana uchwała, której częścią składową jest jej uzasadnienie, w sposób ewidentny dotyka wskazanych wyżej sfer prawnie chronionych wnioskodawcy. Pomimo zanonimizowania, jej treść nie pozostawia wątpliwości kogo dotyczy. Informacja o zawieszeniu Uprawnionego w jego prawie wykonywania czynności służbowych związanych z pełnieniem urzędu sędziego Sądu Rejonowego, w związku z naruszeniem przez Uprawnionego przepisów prawa w sposób wypełniający znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 231 k.k. jednoznacznie godzi w jego godność i dobre imię, a w konsekwencji również w interes publiczny. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że rozpowszechnianie jej treści i motywów przez organy władzy sądowniczej naraża Uprawnionego na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu i to zarówno w środowisku sędziowskim jak i w stosunku do osób trzecich. Działania takie mają charakter stygmatyzujący Uprawnionego. Skutkuje to poniżeniem go w opinii publicznej.

Wskazane wyżej okoliczności nie miałyby jednak pełnego znaczenia tylko w jednym przypadku – gdyby działania pozwanego nie były bezprawne, jak stanowi to art. 24 k.c.

Wstępna analiza przedmiotowej uchwały dość jednoznacznie wskazuje na możliwość bezprawności jej wydania.

W ocenie Sądu wnioskodawca uprawdopodobnił też istnienie interesu prawnego w rozstrzygnięciu. W orzecznictwie podkreśla się, że nie można przyjmować, iż interes prawny materializuje się wyłącznie w powództwie, którego uwzględnienie wprost i definitywnie realizuje ostateczny cel tego powództwa. Dopuszczalne bowiem i często praktykowane jest wystąpienie z powództwem z art. 189 k.p.c. w zamiarze uzyskania prejudykatu, otwierającego drogę dla dalszych czynności, także poza postępowaniem sądowym.

Legitymacja bierna pozwanego i określenie jego jednostki organizacyjnej.

Uchwała z 4 lutego 2020 r. wydana została przez Sąd Najwyższy - Izbę Dyscyplinarną, tak więc biernie legitymowanym w sprawie jest Skarb Państwa. Zgodnie z art. 34 k.c. Skarb

Państwa jest w stosunkach cywilnoprawnych podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nienależącego do innych państwowych osób prawnych. Jest on szczególną osobą prawną, która nie posiada organów w rozumieniu cywilistycznym, działa przez swoje jednostki organizacyjne. Z uwagi na to, że powód zdecydował się dochodzić ochrony swoich praw na drodze cywilnej, która sprowadza spór z płaszczyzny publiczno-prawnej (*imperium*) na płaszczyznę równorzędną (*dominium*), jednostką organizacyjną Skarbu Państwa jest Sąd Najwyższy, który z mocy ustawy o Sądzie Najwyższym jest organem władzy sądowniczej. Nawet organizacyjna samodzielność Izby Dyscyplinarnej nie tworzy z niej odrębnej jednostki organizacyjnej w rozumieniu procedury cywilnej, nie uzasadnia wskazania ich jako takie. W tej sytuacji obowiązkiem sądu w sprawie cywilnej było właściwe określenie jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa z działalnością której wiąże się roszczenie powoda. Tą jednostką jest właśnie Sąd Najwyższy.

Uprawnienie sądu powszechnego w procesie o ochronę dóbr osobistych do oceny sprawy, w której prawomocnie wypowiedział się Sąd Najwyższy i stosowania zabezpieczenia.

Jak już podkreślono, Rzeczypospolita Polska nie działa w próżni traktatowej. Przyjęte w traktacie akcesyjnym z 16 kwietnia 2003 r. zobowiązania nakładają na wszystkie organy państwa, w tym na sądy obowiązek respektowania prawa unijnego, któremu przyznano prymat nad prawem krajowym. Wspólnota stanowi nowy porządek prawnomiędzynarodowy, na rzecz którego państwa członkowskie ograniczyły w określonym zakresie swoje suwerenne prawa. Podmiotami tego porządku prawnego są zarówno państwa członkowskie, jak i ich obywatele. Art. 25 [12] TWE zawiera wyraźny i bezwarunkowy zakaz, którego przestrzeganie nie jest uzależnione od przyjęcia przez państwa członkowskie jakiegokolwiek regulacji prawnej stanowiącej jego implementację. W konsekwencji przepis ten jest bezpośrednio skuteczny i kreuje prawa podmiotowe, które powinny być chronione przez sądy narodowe (wyrok ETS z 5 marca 1963 w sprawie *Van Gend en Loss*).

Pogląd ten rozwinięto w wyroku 15 lipca 1964 r. w sprawie 6/64 *Costa przeciwko ENEL*. Stwierdzono tam, że poprzez włączenie do wspólnotowego porządku prawnego wynikających z Traktatu praw i obowiązków, dotychczas unormowanych w prawie krajowym, państwa członkowskie trwale ograniczyły swoje suwerenne prawa i w konsekwencji nie mogą ustanawiać regulacji sprzecznych z istotą Wspólnoty. Stosowanie

prawa wynikającego z Traktatu nie może być wyłączone przez przepisy krajowe, gdyż naruszałoby to wspólnotowy charakter tego prawa i podważałoby podstawy prawne funkcjonowania Wspólnoty.

Podobnie w wyroku z dnia 17 grudnia 1970 r. w sprawie 11/70, *Internationale Handelsgesellschaft* 5, orzeczono, że:

1. Prawo wspólnotowe wynikające z Traktatu, jako niezależnego źródła prawa, ze względu na swą istotę nie może być uchylone przez przepisy prawa krajowego, i to niezależnie od ich rangi. Ważność działań instytucji Wspólnoty lub skutki takich działań w państwie członkowskim nie mogą być podważane ze względu na niezgodność z prawami podstawowymi wynikającymi z konstytucji państwa członkowskiego.
2. Odwołanie się do zasad i koncepcji prawa krajowego w celu oceny ważności środków przyjętych przez instytucje Wspólnoty miałyby niekorzystny wpływ na jednolitość i skuteczność prawa wspólnotowego. Ważność takich środków może być oceniana wyłącznie w świetle prawa wspólnotowego.
3. Poszanowanie praw podstawowych stanowi integralną część zasad ogólnych prawa wspólnotowego, podlegających ochronie sprawowanej przez ETS. Ochrona praw podstawowych, choć inspirowana tradycjami konstytucyjnymi państw członkowskich, musi być gwarantowana w ramach struktury i celów Wspólnoty.

Jeszcze mocniej poglądy te wybrzmiały w wyroku z 9 marca 1978 w sprawie 106/776 (*Simmenthal*), gdzie stwierdzono, że;

1. Przepisy prawa wspólnotowego są bezpośrednim źródłem praw i obowiązków dla tych wszystkich, do których się odnoszą, to jest dla państw członkowskich oraz podmiotów prywatnych będących stronami stosunków prawnych na podstawie prawa wspólnotowego. Dotyczy to również każdego sądu krajowego, którego zadaniem – jako organu państwa członkowskiego – jest ochrona praw podmiotowych przyznanych przez prawo wspólnotowe.
2. Zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego postanowienia Traktatu i bezpośrednio obowiązujące akty prawne wydane przez instytucje wspólnotowe po ich wejściu w życie nie tylko automatycznie wyłączają stosowanie jakichkolwiek sprzecznych z nimi aktów prawa krajowego, ale również wykluczają przyjęcie przez parlament państwa członkowskiego nowych ustaw, które byłyby niezgodne z przepisami prawa wspólnotowego.
3. Sąd krajowy, który stosuje prawo wspólnotowe, ma obowiązek zapewnić pełną jego skuteczność, a gdy jest to konieczne – odmówić zastosowania przepisów krajowych niezgodnych z prawem wspólnotowym nawet wówczas, gdy zostały przyjęte później niż akt

prawa wspólnotowego.

4. Nie do pogodzenia z wymogami wynikającymi z samej natury prawa wspólnotowego byłyby przepisy krajowe, jak również praktyka legislacyjna, administracyjna lub sądowa, które prowadziłyby do zmniejszenia skuteczności prawa wspólnotowego, pozbawiając sąd krajowy orzekający w sprawie i stosujący prawo wspólnotowe możliwości uczynienia wszystkiego, co konieczne, aby uchylić stosowanie prawa krajowego stojącego na przeszkodzie (nawet tymczasowo) pełnej skuteczności norm wspólnotowych.

Wreszcie w wyroku ETS z 30 września 2003 r. w sprawie Gerhard Kobler przeciwko Austrii Trybunał orzekł, że gdy naruszenie prawa wspólnotowego wynika z orzeczenia sądu orzekającego w ostatniej instancji, a dotyczy istotnego naruszenia prawa wspólnotowego, państwa członkowskie są zobowiązane do naprawienia szkody, a właściwy rzeczowo sąd krajowy powinien zbadać czy naruszenie ma oczywisty charakter.

Pełna skuteczność prawa wspólnotowego wymaga, aby w przypadku sądowego sporu o istnienie prawa podmiotowego chronionego przez prawo wspólnotowe istniała możliwość wydania zabezpieczenia tymczasowego (wyrok ETS z 19 czerwca 1990 r., w sprawie Factortame Ltd).

Wszystkie te orzeczenia zapadły przed podpisaniem przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 16 kwietnia 2003 r. traktu akcesyjnego w którym zobowiązała się do respektowania prawa unijnego, któremu przyznano prymat nad prawem krajowym.

Tak więc, pomimo, że uchwała pochodzi od Sądu Najwyższego, sąd powszechny będzie uprawniony w procesie o ochronę dóbr osobistych ocenić roszczenie wnioskodawcy.

Ocena uchwały z punktu widzenia naruszenia norm prawa wspólnotowego i krajowego.

Podniesiona kwestia legalności Izby Dyscyplinarnej budzi w prawie krajowym istotne kontrowersje.

Sąd Najwyższy uchwałą połączonych Izb z dnia 23 stycznia 2020 r., mającą moc zasady prawnej, stwierdził, że niewłaściwy skład sądu dotyczy wszystkich orzeczeń wydanych z udziałem sędziów Izby Dyscyplinarnej utworzonej w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r. poz. 5 ze zm.),

Wydane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w dniu 8 kwietnia 2020 r.

postanowienie nakazującego Rzeczpospolitej natychmiastowe zawieszenie działalności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, potwierdziło te zastrzeżenia.

Nie wybiegając jednak, tak daleko, na użytek rozstrzygnięcia o zabezpieczeniu należało dokonać w pierwszej kolejności oceny uchwały z punktu widzenia prawa krajowego.

Przed wszystkim stwierdzić należy, że omawiana uchwała została podjęta wbrew obowiązującym przepisom, które materię tę regulują.

Ustawa z dnia 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju o ustroju sądów powszechnych (dalej : p.u.s.p.) w odniesieniu do przepisów dotyczących zarządzenia przerwy w czynnościach sędziego, wyraźnie różnicuje dwa odrębne tryby postępowania. Jeden, dotyczący sędziego, który prezesem sądu nie jest (art. 130 § 1), a drugi, sędziego, który pełni funkcję prezesa (art. 130 § 2). Zgodnie z art. 130 § 3 p.u.s.p. jeśli wydane zostanie zarządzenie o natychmiastowej przerwie w czynnościach służbowych sędziego nie będącego prezesem czyli przypadek opisany w art. 130 § 1 p.u.s.p, należy w ciągu trzech dni zawiadomić sąd dyscyplinarny. Sąd ten niezwłocznie, nie później niż w terminie miesiąca podejmuje w takim przypadku uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie albo zawiesza sędziego w obowiązkach, przy czym tryb procedowania sądu reguluje art. 131 § 1 p.u.s.p. Podkreślić należy, iż ani wynikający z art. 130 § 1 obowiązek informowania sądu dyscyplinarnego o przypadku zarządzenia przerwy w czynnościach służbowych sędziego ani też wspomniany tryb procedowania nie dotyczą przypadku określonego w art. 130 § 2 p.u.s.p. tj. nie odnoszą się do sędziego-prezesa.

Zgodnie natomiast z art. 131 § 4 p.u.s.p. na uchwałę o zawieszeniu sędziego zażalenie przysługuje sędziemu, a rzecznikowi dyscyplinarnemu – także na uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie w wykonywaniu czynności, o której mowa w art. 130 § 2 p.u.s.p., czyli odnoszącej się wyłącznie do sędziego-prezesa.

Analiza wymienionej regulacji prowadzi do dwóch, zasadniczych wniosków. Po pierwsze, wskazane przepisy nie przewidują możliwości zaskarżenia uchwały sądu dyscyplinarnego o uchyleniu zarządzenia o przerwie w wykonywaniu czynności w sytuacji, gdy dotyczy ona sędziego „zwykłego”. Wskazany art. 131 § 4 p.u.s.p. przewiduje wprawdzie, możliwość wniesienia środka odwoławczego przez rzecznika dyscyplinarnego na uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie w wykonywaniu czynności, ale – co podkreślić warto - możliwość tę ogranicza do przypadku określonego jedynie w art. 130 § 2 p.u.s.p. tj. do sytuacji, gdy sąd dyscyplinarny uchylił zarządzenie o przerwie w wykonywaniu czynności przez sędziego-prezesa.

Sędzia Paweł Juszczyński prezesem sądu nie był. Na jakiej zatem podstawie rzecznik dyscyplinarny wniósł zażalenie na uchwałę o uchyleniu zarządzenia o przerwie w

wykonywaniu przez sędziego Juszczyzna czynności służbowych i na jakiej podstawie zażalenie to rozpoznał sąd dyscyplinarny drugiej instancji – nie sposób ustalić, gdyż w obowiązujących przepisach takiej podstawy nie ma, a w uzasadnieniu uchwały tego nie wyjaśniono.

Zgodnie z art. 107 p.u.s.p. za oczywiste i rażące naruszenie prawa sędziowie ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną. Pytaniem otwartym pozostaje, czy odpowiedzialność ta dotyczy będzie sędziów wszystkich. Sąd dyscyplinarny uznał za stosowne zawiesić na, jak dotąd nieskończoność i pozbawić 40% wynagrodzenia, sędziego za wydanie zarządzenia nakazującego przedstawić dokumenty, które już wcześniej nakazał prawomocnie wydać Naczelny Sąd Administracyjny. Jak podają media, obecnie Prokuratura wszczyła postępowanie w związku z niewydaniem tych dokumentów.

Kwestią dodatkową jest zastosowanie najdotkliwszego ze środków za zobowiązanie do okazania dokumentów, co nie pozostaje w żadnej proporcji do stopnia ewentualnego zawinienia. Zgodnie z motywami uzasadnienia, trzeba niezwłocznie było odsunąć sędziego od orzekania, żeby sprawy były rozpoznawane szybciej, co nie mieści się w powszechnej praktyce rozumienia logiki formalnej. Z dotychczasowego doświadczenia wynika, że brak sędziego, na skutek zaprzestania orzekania z jakiegokolwiek powodu, z reguły zmniejsza szybkość rozpoznawania spraw, a nie ją zwiększa.

Sąd Najwyższy w wydanej w tej sprawie wcześniejszej uchwale z dnia 23 grudnia 2019 r. podkreślał, że wydanie niezasadnego orzeczenia, do czego sprowadzała się istota zarzutu, nie stanowi uchybienia godności urzędu. Podniesiono, że pomimo, iż rzecznik dyscyplinarny zarzucił sędziemu przekroczenie uprawnień, to w żaden sposób uprawnień tych nie zidentyfikował, choćby przez wskazanie normy je statuującej. Wskazano z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że jeżeli doszło do naruszenia obowiązków sędziego określonych przepisami prawa, to wówczas przewinienie służbowe przybiera postać obrazy przepisów prawa, która musi być oczywista i rażąca. Tymczasem pomimo przypisywania sędziemu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. prokurator nie podjął działań zmierzających do uzyskania zezwolenia na ściganie i brak jest danych co do podjęcia decyzji w przedmiocie wszczęcia śledztwa w tej sprawie. Oceniono, że jak dotąd materiał zgromadzony przez rzecznika nie wskazuje na istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa o którym mowa w art. 303 k.p.k. i jak dotąd nie ma żadnych dowodów na poparcie tezy o przyznaniu sobie przez sędziego kompetencji do oceny prawidłowości, w tym legalności, wyboru członków Krajowej Rady Sądownictwa, a przez to przyznaniu sobie kompetencję do oceny prawidłowości, w tym legalności, wykonywania przez

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej prerogatywy powoływania sędziów, a w rezultacie o działaniu na szkodę interesu publicznego wyrażającego się w prawidłowym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy pomimo braku podstaw formalnych przyjął zażalenie rzecznika do rozpoznania. Pomimo, że nie ujawniono żadnych nowych dowodów, ani motywów działania sędziego, w uchwale z 4 lutego 2020 r. jednak Sąd Najwyższy w II Instancji (po raz kolejny szczęśliwie dla rzecznika dyscyplinarnego) sam się tych motywów domyślił. Uznał, że sędzia Paweł Juszczyzyn, żądając list poparcia, złamał konstytucję.

Jak wynika z treści uzasadnienia uchwały, sędzia P. Juszczyzyn skorzystał ze swojego prawa i nie złożył wyjaśnień. Nie jest zatem tak oczywiste co nim kierowało, jak wywiódł to skład sądu Izby Dyscyplinarnej. Być może Uprawniony chciał rozwiązać zarzuty innego członka składu, albo wytrącić zarzuty osobom, które w przyszłości chciałyby podważać orzeczenie z tego punktu widzenia, dowodząc prawidłowego umocowania KRS. Przyjęte w uchwale motywy wykraczają rażąco poza dopuszczalny zakres wnioskovania.

Zastosowane skrajnie restrykcyjne środki, zastrzeżone dla najpoważniejszych przewinień sędziego, nie pozostają w żadnej relacji do jego decyzji procesowej.

Ich zastosowanie nie wynikało z przepisów krępujących możliwość doboru tych środków i było wynikiem dowolnej oceny zebranych zarzutów nie popartych dowodami. Nawet gdyby przepisy nie pozostawiały sądowi wyboru, to jak wynika z wyroku ETS z 3 maja 2005 r. w sprawach połączonych C-387/02, C-391/02 i C-403/0253 (Berlusconi):

„Jeśli w świetle odpowiedzi udzielonej przez ETS sąd krajowy dochodzi do wniosku, że przepisy prawa krajowego nie spełniają wspólnotowego wymogu odpowiedniości sankcji, to – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ETS – ma obowiązek odmówić zastosowania tych przepisów bez potrzeby oczekiwania na wyeliminowanie albo zwracania się o dokonanie tego w drodze ustawodawczej lub w ramach innego trybu konstytucyjnego.”

Konkludując, stwierdzić trzeba, że omawiana uchwała spełnia wszystkie kryteria, które zastrzeżono dla sytuacji przewidzianej w wyroku w omawianej wyżej sprawie Kobler przeciwko Austrii. Dotyczy orzeczenia ostatniej instancji. Uprawdopodobniono, że w sposób rażący i oczywisty narusza nie tylko prawo wspólnotowe jak i krajowe. Naruszone normy prawa wspólnotowego są dla wnioskodawcy źródłem uprawnień. Istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem, a poniesioną przez poszkodowanego szkodą. Daje to Sądowi Okręgowemu w Olsztynie uprawnienie do zbadania sprawy i wydania rozstrzygnięć zmierzających do naprawienia szkody na płaszczyźnie, w której powstała.

Cywilnoprawne skutki uchwały i ocena wniosków powoda.

Zakwestionowanie statusu Izby Dyscyplinarnej jako sądu przez uchwałę połączonych trzech izb Sądu Najwyższego i orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, tym bardziej sprawia, że zapadła w sprawie uchwała z 4 lutego 2020 r. może stanowić działanie w sposób istotny i rażący naruszający dobre imię i godność Uprawnionego. Zamieszczenie bowiem uchwały wraz z uzasadnieniem na oficjalnej stronie Sądu Najwyższego, w zakładce „Baza Orzeczeń” stanowi wyraźne przyzwolenie i aprobatę dla traktowania uchwały jako dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego, pomimo, że jak podkreślono wyżej, są co do tego uzasadnione i nie dające się na obecnym etapie usunąć wątpliwości. Wywołuje ona skutki prawne w niej określone, w tym jako stanowiącą podstawę zawieszenia sędziego Pawła Juszczyżyna w czynnościach służbowych. W efekcie, stan naruszenia dóbr osobistych Uprawnionego, jest stanem ciągłym, któremu zapobiec może jedynie wyegzekwowanie na Obowiązanych określonych działań, takich jak usunięcie Uchwały ze strony internetowej Sądu Najwyższego, do którego zmierzać będzie roszczenie Uprawnionego o ochronę dóbr osobistych. Mając jednocześnie na względzie dotkliwe dla Uprawnionego skutki powszechnego dostępu do treści uchwały, irwające już od ponad roku, a w szczególności fakt, iż popieranie i aprobatę przez Sąd Najwyższy uchwały w oczywisty sposób wywiera wpływ na inne podmioty, kształtując negatywny stosunek do Uprawnionego, konieczne i uzasadnione jest zabezpieczenie roszczeń Uprawnionego w sposób wskazany w niniejszym wniosku z niewielkimi korektami merytorycznymi i formalnymi o czym niżej. Dodać tu trzeba, że jak podkreślał to już przeszło rok temu Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 23 grudnia 2019 r., jak dotąd materiał zgromadzony przez rzecznika nie wykazuje na istnienie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 303 k.p.k. Stan ten trwa do dzisiaj, a mimo że upłynęło już półtora roku od zawieszenia sędziego w obowiązkach na skutek przypisania mu zarzutu popełnienia przestępstwa, ani nie przedstawiono mu zarzutu, ani nie umorzono postępowania.

Zgodnie z art. 755 § 1 k.p.c., jeżeli „przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni. Zgodnie ze wskazanym przepisem w szczególności sąd może „unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania” (art. 755 § 1 pkt 1) k.p.c.). Wskazany przepis zawiera zatem otwarty katalog sposobów zabezpieczenia roszczeń niepieniężnych.

W niniejszym przypadku sposób zabezpieczenia roszczeń Uprawnionego określony

został jako:

- 1) wstrzymanie skuteczności i wykonalności Uchwały na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez Uprawnionego po uzyskaniu niniejszego zabezpieczenia, oraz
- 2) nakazanie Obowiązanemu, na czas trwania postępowania zainicjowanego pozwem złożonym przez Uprawnionego po uzyskaniu niniejszego zabezpieczenia, opatrzenia Uchwały opublikowanej na stronie internetowej Sądu Najwyższego pod adresem: https://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza_orzeczen.aspx?Sygnatura=II%20DO%201/20, informacją, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania o ustalenie nieistnienia Uchwały, przy czym oznaczenie to powinno zostać umieszczone na pierwszej stronie odpisu Uchwały zamieszczonego pod wyżej wskazanym adresem elektronicznym, czarną czcionką o wielkości nie mniejszej niż wielkość czcionki, która została użyta do zapisania sentencji Uchwały;

Analizując wniosek nie sposób pominąć zawartej w nim nieścisłości. Uprawniony domaga się oznaczenia, że skuteczność i wykonalność Uchwały zostały wstrzymane na czas trwania postępowania "o ustalenie nieistnienia Uchwały", dla zabezpieczenia roszczenia o ustalenie, "że uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego". Nie są to te same żądania. W ocenie Sądu roszczenie o ustalenie, że uchwała nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego jest zakresowo węższe niż o ustalenie nieistnienia Uchwały. Dlatego też ostatecznie Sąd uznając taki zakres wniosku za dopuszczalny uwzględnił go w tej postaci.

Sąd nie uwzględnił jednak żądania w zakresie precyzyjnego oznaczenia adresu internetowego miejsca publikacji. Niewielka zmiana tego adresu mogłaby utrudnić zobowiązanemu wykonanie zabezpieczenia i rodzić problem interpretacyjny niezawiniony przez strony. W ocenie Sądu, odesłanie do strony internetowej Sądu Najwyższego w sposób wskazany w orzeczeniu pozwoli uczynić zadość żądaniu wnioskodawcy.

W ocenie Sądu wybrane sposoby pozwolą na zabezpieczenie realizacji celów postępowania, które Uprawniony zamierza wytoczyć przeciwko Obowiązanemu. Z uwagi na strukturalne obciążenie wydziałów cywilnych i braki kadrowe w sądach powszechnych postępowanie rzeczywiście może potrwać kilka lat, a wskazywane mankamenty orzeczenia Izby Dyscyplinarnej, mogą narazić uprawnionego na poważną krzywdę i szkodę majątkową, co może wpłynąć w przyszłości na odpowiedzialność majątkową Skarbu Państwa.

Jedynie wstrzymanie skuteczności i wykonalności Uchwały umożliwi uniknięcie trudnych lub wręcz niemożliwych do odwrócenia skutków zarówno w zakresie sytuacji osobistej uprawnionego, jak też w zakresie naruszenia interesu publicznego. Jak wprost wskazał Prezes

Sądu Rejonowego w Olsztynie w publicznej wypowiedzi cytowanej przez media, wstrzymanie skuteczności Uchwały jest w jego ocenie niezbędne do dopuszczenia Uprawnionego do orzekania. Powyższe potwierdza, że wskazany sposób zabezpieczenia roszczeń jest konieczny dla zapewnienia ochrony praw Uprawnionego. Dopóki bowiem w sferze publicznej utrzymywana jest Uchwała, co do której legalności istnieją niedające się usunąć na obecnym etapie procedowania wątpliwości, dopóty prawa sędziego Pawła Juszczyżyna są naruszane. Wstrzymanie wykonalności i skuteczności uchwał to często stosowany sposób zabezpieczenia roszczeń o ustalenie nieistnienia uchwały organów spółek handlowych czy np. tzw. ułomnych osób prawnych – wspólnot mieszkaniowych, co również uzasadnia zastosowanie takiego środka zabezpieczenia w niniejszej sprawie.

Jednocześnie samo wstrzymanie skuteczności Uchwały bez poinformowania opinii publicznej przez Obowiązane o tym, iż toczy się postępowanie w przedmiocie ustalenia jej nieistnienia nie zabezpieczyłoby interesu Uprawnionego. Uchwała będąc nadal publikowaną na stronie Sądu Najwyższego, pomimo toczącego się postępowania, wywierałaby identyczny jak obecnie, mocno negatywny wpływ na sferę praw Uprawnionego, pogłębiając istniejące w chwili obecnej naruszenie jego dóbr osobistych.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 755 § 1 w związku z art. art. 730 § 1 i art. 730¹ Kodeksu postępowania cywilnego, orzeczono jak w sentencji.

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność świadczę

SEKRETARZ SĄDOWY
SĄDU OKRĘGOWEGO W OLSZTYNIE

Anna Kozłowska

Załącznik Nr 5

Odpis pełnomocnictwa dla adw. prof. Michała Romanowskiego

ROMANOWSKI I WSPÓLNICY

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2020 r.

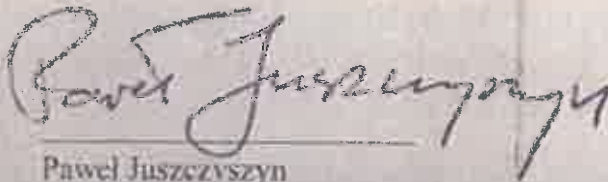
PEŁNOMOCNICTWO

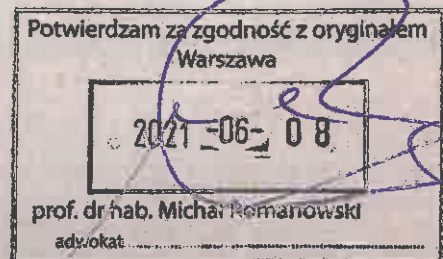
Ja niżej podpisany **Paweł Juszczyzyn**, legitymujący się dowodem osobistym nr ~~XXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXX~~ niniejszym udzielam:

prof. dr hab. Michałowi Romanowskiemu - adwokatowi

z Kancelarii M. Romanowski i Wspólnicy sp. k. z siedzibą w Warszawie, przy ul. F. Klimczaka 1, recepcja F, 02-797 Warszawa - pełnomocnictwa do zastępowania mnie we wszelkich postępowaniach cywilnych, karnych jak i administracyjnych, co w szczególności obejmuje reprezentowanie mnie w zakresie prowadzenia wszelkich sporów zmierzających do ochrony moich praw, zgłaszania roszczeń, składania zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa jak i prywatnych aktów oskarżenia.

Niniejsze pełnomocnictwo obejmuje umocowanie pełnomocnika do zastępowania mnie przed sądami powszechnymi wszystkich instancji, sądami administracyjnymi, Sądem Najwyższym, włącznie z prawem do wniesienia skargi kasacyjnej, i innymi właściwymi organami państwowymi, jak również sądami polubownymi, w zakresie niezbędnym do wykonania niniejszego pełnomocnictwa.

Paweł Juszczyzyn

8.06.21 p. Juszyński - zawiadomienie

 Poczta Polska

POTWIERDZENIE NADANIA

przesyłki poleconej nr

NADAWCA:

M. ROMANOWSKI I WSP. z o.o.
ul. Franciszka Klimczaka 1, 02-797 Warszawa
NIP: 621-227-19-92 REGON: 140394507

ADRESAT:

Prokurator Prokuratury
Rejonowej Warszawa Śródmieście-
Północ w Warszawie
Krucza 38/42
00-512 Warszawa

kod pocztowy

mięscowość

Potwierdzenie doręczenia albo zwrotu

SMS/E-MAIL

Potwierdzenie odbioru Priorytetowa

S M L Format

Masa ... 250 g

Opłata 81,00 zł gr

Na stronie <http://emonitoring.poczta-polska.pl> można sprawdzić status nadanej przesyłki rejestrowanej

PP SA nr 11

Wydz Polign RPI W-w 2020

